

פרק 15

חוזרים לרוסלבה

גם המלך פדללה רצה לשאת רוסלבה, כפי שרצו קודם אצילים רבים. הוא היה אלמן והציע לה להתחתן איתה מיד, אך היא סירבה, והסבירה לו כי הנסיך גיגליו הוא אהבת נפשה ונישואים לאדם אחר לא באים בחשבון.

המלך ניסה בקשות ותחנונים וכשאלה לא עזרו איים עליה בעינויים, אך היא הכריזה שעדיף לה לסכול בכל ולא לתת את ידה לרוצח של אביה. וכך הוא עזב אותה, תוך קללות וגידופים ואמר לה להתכונן להוצאה להורג למחרת.

כל הלילה שקל המלך כיצד להתנקם ביצור העקשן הזה ובאיזו דרך הכי טוב להמיתה. כריתת ראש נראתה לו מות קל מדי בשבילה. תליה היתה דבר כל-כך מקובל בממלכתו שלא גרמה לו כל הנאה. בסוף נזכר שלאחרונה קיבל במתנה זוג אריות פראים, והחליט שאלה יתאימו היטב למשימה. שני האריות הוחזקו בכלוב במרתף הארמון ושאגותיהם נשמעו היטב בכל העיר.

צר לי להודות, אך למחרת המוני התושבים של ממלכת קרים-טאטריה באו כדי לראות את הגברת המסכנה נטרפת על ידי החיות. המלך התישב בתא המלכותי שלו, עם אנשי החצר סביבו. הרוזן הוגינרמו ישב על ידו, אך המלך זרק בו מבטים חשדניים - המרגלים שלו סיפרו שגם הוגינרמו הציע נישואים לרוסלבה, ושגם הוא זומם לכבוש את כתר קרים-טאטריה.

וכך המתינו כולם, בשורות הראשונות של אמפיתאטרון, לטרגדיה בה רוסלבה המסכנה אמורה היתה לשחק את הגיבורה הראשית.

לבסוף הובאה רוסלבה, לבושה כותונת לילה, עם שערותיה הארוכות פזורות על גבה. היא נראתה כה יפה שכל החיילים ושומרי חיות הבר שמסביב בכו למראה. היא הלכה ברגליים יחפות על הנסורת הפזורה ברצפה ונעמדה נשענת על סלע גדול במרכז הזירה. הקהל ישב בספסלים, המוגנים בסורגים עבים מפני האריות הפראיים, הגדולים, אדומי הרעמה, ארוכי הזנב.

והנה נפתחו שערי הכלוב ושני האריות המורעבים קפצו החוצה, נוהמים ושואגים, מהגוב שלהם, בו הוחזקו במשך שלושה שבועות על צנימים ומים בלבד. הם דהרו בשאגה גדולה אל מרכז הזירה, ישר לסלע שליידו עמדה רוסלבה.

שמרו-נא עליה כל הקדושים, כי מצבה באמת גרוע מאוד !.

לחש-רחש עבר בין יושבי הספסלים ואפילו המלך פדללה הרגיש משהו בלב. ורק הרוזן הוגינרמו, שישב לידו, זעק: "הידד, עכשיו, תראו לה..." כי עדיין כעס מאוד על כך שרוסלבה דחתה אותו.

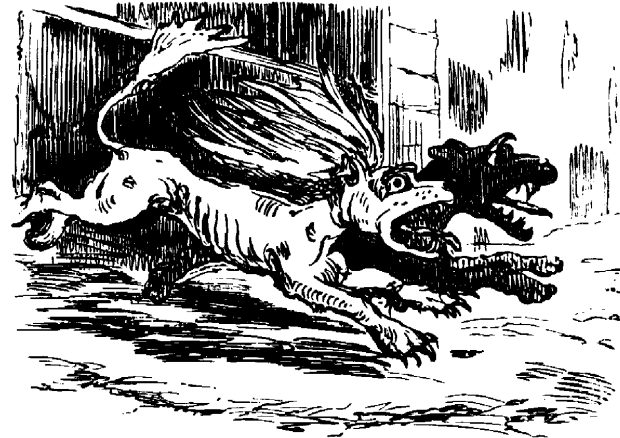
אך איזה אירוע מוזר! איזו הפתעה! איזו התרחשות שאיש לא יכול היה לצפות לה!

כשהאריות הגיעו לרוסלבה, במקום לקרוע את בשרה בשיניהם החדות, התחילו ללקק את רגליה. הם

השתפשפו אליה, התרוממו ללקק את פניה ושמו את אפיהם בחיקה - כאילו רצו לומר "אחותנו היקרה, הלא תכיר את אחייך מהיער?" והיא חיבקה אותם, שמה זרועותיה סביב צוואריהם ונישקה אותם.

המלך פדללה נראה מופתע. אך הרוזן הוגינרמו התרגז מאוד מהמראה. "פוי!" צעק "אלה לא אריות פראיים אלה חיות קרקס מאולפות, אולי אפילו נערים לבושים בעורות אריות! איזה מחזה מביש, איזה זיוף!"

"הא" אמר המלך, "איך תעזו לומר זיוף לאדון שלך. אלה לא אריות? אלה נערים מחופשים? הי משרתים

ושומרים. תפסו את הרוזן והשליכו אותו לזירה, השאירו לו את השריון והנשק - נראה אותו נלחם באריות!"
הוגינרמו הזועף הניח את המשקפת, הביט סביב על השומרים ועל המלך "אל תעיזו לגעת בי, כלבים; הוד
מלכותו חושב שהוגינרמו מפחד? לא, לא מאלפי אריות. ראו איך אתמודד עם הזיזפים האלה!".
ובין רגע קפץ מהספסל למרכז זירת אמפיתאטרון...

וובר....ווברר.....הרר.... ור הר
תוך שתי דקות...
הרוזן הוגינרמו...
נטרף...
על ידי שני האריות...
נעלים, עצמות, בגדים והכל...
וזה היה...
הסוף...
של הוגינרמו.

"וזה מגיע לו בצדק" אמר המלך "המרדן המתועב. ועכשיו, מאחר והאריות לא רוצות לאכול את האשה
הצעירה..."

"שחרר אותה! שחרר אותה!" צעק בקהל.

"לא!" זעק המלך, "שהשומרים יקצצו אותה בחרבות. ואם האריות ינסו להגן עליה, שהקשתים יצודו אותם

בחיציהם! היא תמות בעינויים!"

"בוז לך! בווווווו!" זעק ההמון.

"מי מעיז כאן לצעוק בוז" זעק הרודן הזועם "מי שפותח את פיו ולועג לי יוצא מיד להורג". אני מבטיח לכם

שמיד השתרר שקט בקהל. אך הוא מופרע פתאום בצליל פאנג-פנג-פנג-פנג-פנג-פנג-פנג-פאנג - ולזירה נכנס אביר
עם כרוז, רכובים על סוסים. האביר, בשריון מלא' החזיק אגרת בקצה הרומח.

"הנה" צעק המלך, הנה בא הכרוז של ידידי מלך פפלגוניה, והאביר הנו הרי לא פחות מהסרן הדזוף היקר. איזה

חדשות אתה מביא לי מפפלגוניה ידידי הדזוף. הי, אתה הכרוז, חדל לחצרץ, גרמת לי לכאב ראש וצמעון. אולי תרצו לשתות כוסית איתי? ומה במכתבכם?"

"עם כל הכבוד לאדוני" אמר סרן הדזוף "לפני שנשתה דבר מה, עדיף שתקבל את המסר ממלכנו".
"אדון, אתה קורא לי?" אמר פדללה "כך תעזו לפנות למלך מוכתר? מילא, דברו ישירות, האביר והכרוז".
תוך הפניית סוסו בצורה נאה מאוד, קרוב לגזוזטרת המלך, פנה הדזוף אל הכרוז ואמר לו להתחיל.
הכרוז תלה את החצוצרה מעל הכתף, הוציא דף ניר גדול מכובעו, פרס אותו והחל לקרוא:
"הקשיבו! הקשיבו! ידעו נא כולם יחד וכל אחד לחוד שאנחנו, גיגליו, מלך פפלגוניה, הדוכס הגבוה של קפפדוצ'יה, הנסיך השליט של טורקה' ואיי הנקניק, אחרי שהחזרנו לעצמנו את כס המלכות והתואר שנגזלו מאתנו על ידי הדוד הערום, שהכריז על עצמו מלך פפלגוניה..."
"הא!" יכול רק להוציא פדללה מגרונו החנוק.
"...דורשים מהבוגד המזויף, פדללה, המכנה עצמו מלך קרים-טאטריה..."
הקללות של פדללה ממש החרישו אוזניים.
"המשך, כרוז" אמר הדזוף.

"...לשחרר מיד את השליטה החוקית, רוסלבה, מלכת קרים-טאטריה, ולהשיב אותה לכס המלכותי. אם לא יעשה כך, אני מכריז על פדללה האמור כגנב, בוגד, פחדן, זייפן, חמקן ושפל. אני קורא לו להתמודד איתו באגרופים או באקדחים, בחרב או קרדום, במקל או ברומח, לבד או בראש חיל, ברגל או ברכיבה. ואת מילותי אוכיח על גופו הנבזה".

"אל המלך נצור!" אמר הדזוף וביצע מספר תעלולי רכיבה מרשימים.
"זה הכל?" שאל פדללה, בשקט, הכובש את זעמו האדיר.
"זה, אדוני, כל המסר המלכותי. הנה האגרת בכתב ידו של הוד מלכותו, כאן הכפפה שלו, ואם מי מהגברים של קרים-טאטריה מוצא פגם כלשהו בביטויים של המלך, אני, קוּטְסוּף הַדְזוּף, מוכן להתמודד איתו מיד" ונפנף ברומח שלו לקראת כל הקהל שמסביב.

"ומה אומר האח הטוב שלי מפפלגוניה, החותן של בני, לשטויות האלה?" שאל המלך.
"הדוד של מלכי נושל מכתרו שנשא באופן לא חוקי" ענה הדזוף "הוא וראש הממשלה שלו, גולמבוסו, נמצאים במעצר בהמתנה לגזר הדין של מלכי, אחרי הקרב של בּוּמְבְּרָרוּ..."

”של מה?” שאל המלך.

”... של במוגרדרו, בו האדון שלי, הוד מלכותי הנוכחי, ביצע מעשי פלאים ועוז, ובו כל הצבא של דודו עבר

לצידנו, מלבד הנסיך בולבו”.

”אכן, הבן שלי, הילד שלי, בולבו שלי לא היה לבוגד!” זעק פדללה.

”הנסיך בולבו לא עבר לצידנו, כי פשוט ברח, אדוני. אבל אנחנו תפסנו אותו. הוא כעת מוחזק בידי הצבא שלנו

ועינויים נוראים מצפים לו אם רק שערה אחת תעוף מראשה של הנסיכה רוסלבה”.

פדללה לא יכול כבר לשלוט בעצמו מרוב זעם.

”כך אמרת? כך יקרה לבולבו? לעזאזל בולבו! יש לי עשרים בנים, כל אחד טוב מבולבו ומתאים יותר לרשת את

ממלכתי. עינו את בולבו, שברו לו עצמות, הרעיבו אותו, הכו, פצעו, צלו אותו באש, אך למרות שבולבו יקר לי -

הנקמה היא יקרה שבעתיים. הה - שומרים, הה - אנשי הכלא, שומרי חיות טרף שלי, הכינו כלי עינויים, הרתיחו

שמן ועופרת, הדליקו מדורה, הביאו את רוסלבה!”

פרק 16

איך הדזוף חזר אל המלך גיגליו

הסרן הדזוף עזב מיד. הוא מילא את שליחותו שהוטלה עליו על ידי המלך גיגליו. מובן שצור היה לו על רוסלבה, אך מה יכול היה לעשות?
הוא חזר למחנה של המלך ומצא אותו במצב רוח עצבני, מעשן סיגרים ללא הרף. והתרגשותו של גיגליו ודאי לא פגה אחרי ששמע את דבריו של השליח.
"איזה נבזה האיש הזה. איך הוא מעיז לשים יד על אשה מסכנה ולא מוגנת. האם אין זה כך, הדזוף?"
"אכן, אכן, הוד מלכותו"

"האם ראית איך משליכים אותה לשמן רותח, והאם השמן לא סירב לרתוח ולפגוע בגבירה רבת חן זו?"
"למען האמת, הוד מלכותו, לא היה בי כח להשאר ולראות איך מענים את הגברת היפה. מיד כאשר מסרתי את הודעתך לפדללה, יצאתי וחזרתי אליך. אמרתי הרי שתראה את בולבו אחראי לגורלה. הוא רק אמר שיש לו עשרים בנים טובים מבולבו וציווה להמשיך ולבצע את ההוצאה להורג."
"איזה אב אכזר, איזה בן אומלל" זעק המלך "לכו, הביאו את נסיך בולבו אלי". אכן הביאו את בולבו אסור באזיקים ושרשראות ונראה היה שלא נוח לו במצב זה. אמנם בבית הסוהר היה יחסית מרוצה, אולי בגלל שלא היה צריך להלחם, היה לו שם שקט ויכול היה לשחק בחמש אבנים עם השומרים.

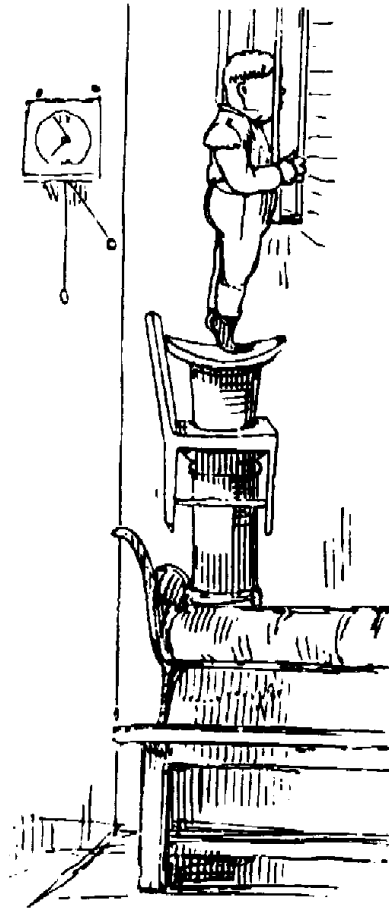

"בולבו מסכן שלי" אמר הוד מלכותו ברחמים "השמעת את

החדשות? (הוא רצה למסור את הדברים בעדינות) האבא האכזר שלך... דן את רוסלבה.... והוציא אותה להורג - ...

”

”מה, הרג את בטסינדה” בולבו החל לבכות, ”בטסינדה היפה, בטסינדה היקרה! היא היתה הטובה מכל הבנות בעולם, אני אוהב אותה פי עשרים אלף מאנג'ליקה!” וبولبو המשיך להביע את צערן בצורה כה לבבית ומרגשת

שאפילו המלך ניסה לנחם אותו ואמר שחבל שלא הכיר קודם את טוב ליבו של בולבו. הם התישבו זה ליד זה והמלך כיבד את בולבו בסיגר, שנמנע ממנו בזמן המאסר.

ועכשיו תחשבו רק מה הרגיש גיגליו, הרחום ביותר מכל המלכים, כאשר היה צריך לבשר לבולבו שבעקבות מעשיו של אביו, פדללה האכזר והנבזה, בולבו יוצא מיד להורג.

גיגליו האצילי לא

יכול לעצור את דמעותיו וכך גם הקצינים והחיילים והסוהרים, כולם בכו. וגם

בולבו עצמו בכה כמובן, אך הוא הביין שהבטחתו של המלך היא מעל הכל והוא חייב להכנע לגורלו.

וכך הוציאו אותו החוצה. הדזוף הוביל אותו ובדרך ניסה לנחמו. הוא אמר שאילו הוא בולבו היה מנצח בקרב

בומברדרו, היה זה גיגליו המוצא כעת להורג.

"כן" אמר בולבו, אך זה לא ינחם אותי עכשיו" ואמנם צדק, המסכן. נאמר לבולבו שהענין יבוצע מחר בבוקר בשמונה, והוא הוחזר לתא שלו. השעון תיקתק והמחוגים התקדמו לקראת השעה שמונה. בולבו רצה לבדוק האם יוכל להמלט. הוא הזיז את המיטה אל החלון, שם עליה שולחן, עליו כסא, ועליו קופסה גדולה, טיפס עליהם והביט דרך החלון. אך להביט היה דבר אחד

ולהשתחל בין הסורגים ולקפוץ - דבר שונה.

השתדלו לטפל בו יפה מאוד. אשת ראש הסוהרים שלחה לו תה, ובת הסוהר בקשה שיחתום לה ביומן שלה, שם כבר התנוססו שמות רבים מקודמיו שהוצאו להורג באותו המקום. בא גם נגר שלקח את המידות שלו והבטיח לעשות לו ארון מתים יפה במיוחד, אך כל זה לא ינחם את בולבו. הוא לא רצה לחתום ואפילו לא רצה לאכול, למרות שהטבח הכין לו את המאכלים האהובים עליו ביותר. הוא רק התישב והחל לכתוב מכתב ארוך לאנג'ליקה. כשהגיע הספר בכדי להכין לו תסרוקת יפה - בעט אותו החוצה ורק המשיך לכתוב לאנג'ליקה. הוא ירד וניסה לישון קצת. עד שבא השומר והעיר אותו "קום, הוד רוממותו, השעה היא עשרה לשמונה".

בולבו קם והתנער קצת. לא היה צריך להתלבש כי (עצלן שכמותו) ישן בבגדים. לא היה לו גם תאבון לארוחת בוקר, לא, תודה... וכך יצא לקראת החיילים שהובילו אותו לכיכר, שמה הגיע גם המלך גיגליו כדי להפרד ממנו. וכך התקדמה התהלוכה לעבר הגרדום...

כשלתע - הרר, האו, אורר...הרר... נשמעה נהמה של חיות פרא. כולם נבהלו נורא, אפילו החיילים והשוטרים, כשלכיכר נכנסה, רכובה על אריה - רוסלבה.

האמת היא שבזמן שהדזוף עמד בזירה ושוחח עם המלך פדללה, האריות מיהרו אל שער הזירה, טרפו בן-רגע את ששת השומרים וברחו, כשרוסלבה על גבו של אחד מהם. כך הם דהרו, כשהם נושאים את רוסלבה לסירוגין, פעם זה ופעם זה, עד שהגיעו לעיר בה היה המחנה של המלך גיגליו.

כשהמלך שמע וראה אותם, רץ מהר, לעזור לרוסלבה לרדת מהאריה שלה. האריות שלאחרונה אכלו בתאבון רב את הרוזן

הוגינרמו ואת ששת השומרים, השמינו מאוד והיו כה שקטים שכל אחד יכול היה ללטף אותם.

המלך כרע ברך בחנניות רבה, וסייע לרוסלבה לרדת לארץ. ובולבו חיבק את האריה ונישק את אפו, צעק ובכה לסירוגין מרוב שמחה.

“או חיה יקרה, או כמה אני שמח לראות אותך ואת בטסי.. - זאת אומרת רוסלבה היקרה”.

“מה קרה לך בולבו?”
אמרה המלכה “אני מאוד
שמחה לראותך”. ונתנה לו
יד לנשקה. והמלך גיגליו
טפח לו על הכתף ואמר:
“בולבו, נערי, אני מאוד
שמח, למענך, שהוד
מלכותה הגיעה.”
“כך גם אני” אמר בולבו
“ואתה יודע מדוע.”
באותו רגע ניגש הסרן
הדזוף לגיגליו: “מלכי, כבר
שמונה וחצי, האם להמשיך
את ההוצאה להורג?”
“איזה הוצאה?” שאל
בולבו.

“קצין חייב לבצע את ההוראות” ענה סרן הדזוף והראה את הצו המלכותי. אך המלך גיגליו אמר בחיוך “הנסיך
בולבו משוחרר הפעם”, והזמין את בולבו לארוחת בוקר.

פרק 17

על הקרב האכזר ומי ניצח בו

כשהתברר למלך פדללה שרוסלבה התחמקה ממנו הוא כעס וזעף, תפס את ראש הממשלה, ואת שר האוצר, וראש המטה הכללי, ואת כל קציני הצבא שיכול להשיג, וציווה להשליך אותם לדוד השמן הרוחת שהיה מיועד לרוסלבה. אחר כך אסף את צבאו, חיל גדול עד מאד, עם כעשרים אלף מתופפים ומחצרצים ומחללים, עם פרשים, עם רגליים ועם תותחנים, ויצא איתם לדרך. המודיעין מסר מיד על כך למלך גיגליו, אך זה לא התרגש כלל. הוא לא רצה להפחיד את המלכה רוסלבה ולכן לא סיפר לה דבר. להפך, הוא ערך עבורה ארוחות בוקר, צהרים וערב, ואירועים שונים בכדי לשעשע אותה, ואפילו נשפי ריקודים, בהם רקד, כמובן, רק איתה.

בולבו שוב היה מקובל בחצר המלך. המלך קרא לו "בן-דודי היקר", נתן לו בגדים חדשים וציווה על כולם לכבד אותו. אך בולבו נכנס שוב למרה שחורה. המראה של בטסינדה בבגדיה המפוארים ובתפקידה כמלכה גרם לו להתאהב בה מחדש. הוא לא דאג יותר לאנג'ליקה אישתו, עכשיו נסיכת בולבו, אותה השאיר בבית, והרי גם היא כבר לא חשבה עליו כלל.

המלך שרקד עם רוסלבה את הריקוד העשירים וחמישה שאל על הטבעת המוכרת לו כל-כך, שהיא עונדת על ידה ורוסלבה סיפרה איך קיבלה אותה מגרופנוף, שכנראה מצאה אותה, אחרי שאנג'ליקה השליכה אותה לגן. הפיה בלקסטיק, שבאה לבקר אותם ושהיו לה תוכניות מיוחדות לזוג הצעיר, סיפרה להם על תולדות הטבעת: "טבעת זו נתתי למלכה, אמו של גיגליו, שלא היתה, סלח לי מלכי, אשה חכמה ביותר. זו טבעת קסם. מי שעונד אותה נראה יפה להפליא בעיני כל העולם. גם לבולבו, כשנולד, נתתי ורד קסם, שעשה אותו יפה כאשר החזיק בו. אך הוא נתן אותו לאנג'ליקה אשר נעשתה מיד ליפהפיה, בו בזמן שהוא הפך בחור רגיל, ואף מכווער". "אני בטוח" אמר גיגליו בקידה עמוקה "שלוסלבה אין כל צורך בטבעת קסם זו. היא יפה בעיני גם ללא כל סיוע קסם. הוריתי את הטבעת ותראי" אמר המלך ושלף את הטבעת מאצבעה של רוסלבה. והנה, בעיניו היא נשארה באמת יפה כמו קודם."

הוא כבר התכוון להשליך את הטבעת, כי חשש שהאנשים יוקסמו מיפיה של רוסלבה, וראה בכך סכנה. אך עיניו נפלו על בולבו המסכן.

“בולבו, נערי, נסה טבעת זו” אמר “המלכה רוסלבה תתן לך אותה במתנה”.
קסמי הטבעת היו חזקים ביותר. בולבו רק ענד אותה וכבר נעשה בעל מראה מושך, יפה תואר, עם תווי פנים יפים; אמנם הוא נראה קצת שמנמן ובעל רגליים עקומות, אך מאחר ונעל מגפים גבוהים מעורר צבי צהוב, איש לא הרגיש בכך.

השינוי הזה השפיע מיד על מצב רוחו של בולבו ואחרי שהביט במראה מיד נעשה ערני יותר ושוחח באדיבות עם המלכה. הוא גם רקד עם היפה ביותר מנעורות החצר, ותוך מבט על רוסלבה אמר: “היא נראית אמנם נחמדה, אבל לא כל-כך יפהפיה כפי שחשבתי קודם”.

המלכה ששמעה זאת במקרה אמרה לגיגליו: “יתכן והוא צודק, אך לא אכפתי לי הדבר, כל עוד אני די יפה בעיניך”, והמלך זרק לה מבט כה נלהב ששום צייר לא היה יכול לתאר אותו.

וכעת התערבה שוב הפיה בכלקסטיק: “ראו ילדים, עכשיו אתם ביחד ומאושרים. קצת הצרות שעברתם וודאי שהיו לכם רק לטובה. אתה גיגליו, היית ממשיך להתבטל בחצר המלך, בלי ללמוד כך שבקושי ידעת קרוא וכתוב. לא היית יכול להיות מלך טוב, כפי שתהיה עכשיו. לך רוסלבה היו מחמיאים כל-כך, שהיו מבבלבים לך את הראש והיית הופכת לגאה כמו אנג'ליקה, שחושבת את עצמה טובה מדי בשביל גיגליו”.

“כאילו משהו יכול להיות די טוב בשבילו” אמרה רוסלבה.

“הו, יקירתי” צעק המלך ורצה לחבק אותה לעיני כולם, אך באותו רגע הופיע שליח וצעק בקול רם: “אדוני, מלכי - האויב!”.

“לנשק!” קרא גיגליו.

“רחמנות” אמרה רוסלבה והתעלפה, כמובן, מיד.

גיגליו עוד הספיק לנשק את שפתיה ורץ מיד לשדה הקרב.

הפיה ציידה את המלך בשריון מלא, משובץ כולו באבני חן, עד שסנוור עיני כל המסתכל, וגם עמיד במים, לא חדיר לכדורים וחסין בפני חרב. על כן בכל הקרבות העזים ביותר יכול היה הוד רוממותו לרכב בשקט על סוסו. אילו אני הייתי צריך להלחם עבור ארצי, הייתי רוצה שיהיה לי שריון כזה. אבל, כפי שאתם יודעים, הוא היה נסיך מאגדה, ואלה תמיד מקבלים דברים מופלאים כאלה.

מלבד לשריון הפלא היה לו גם סוס-פלא שיכול היה לדהור בכל מהירות אותה בחר הרוכב - לאט או מהר מאוד, וגם חרב-פלא, שיכולה היתה להתארך ולשפד גדוד שלם של אויבים בדחיפה אחת. אפשר לחשוב שעם ציוד כזה

יכול היה גיגליו להשאיר את צבאו בבית, אך הם באו כולם עמו, כולם במדים חדשים, הדזוף ושני החברים הסטודנטים מפקדים כל אחד על חטיבה והוד מלכותו רוכב בראש.

אילו היה לי מספיק כשרון הייתי מתאר את הקרבות העזים, איך הכו החרבות, איך התעופפו החצים, איך פגזי תותחים הפילו גדודים שלמים, איך הסתערו גדודי הפרשים, איך נשמעו החצוצרות, איך תופפו התופים. הייתי מספר איך קראו הקצינים "קדימה בחורים, להסתער!", "תנו להם היטב!", "למען המלך גיגליו!", "יחי המלך

פדללה!" - וכל זה בשפה יפה ועדינה ביותר. אך העט הזה חסר כשרון מתאים לתאור קרבות.

אומר רק שהתבוסה של צבא פדללה היתה כה שלמה שלא הייתי יכול לאחל דומה לה לאויב הגדול ביותר שלי.

האמת היא, שהמלך פדללה נלחם בעוז כה רב שקשה היה לצפות מנבזה כזה, מענה נשים, גונב כתר ובכלל אדם גס רוח. אך לבסוף גם פדללה החל לבכות, הוא דחף את ראש הצבא שלו, גנרל פונצ'קוף מסוסו, לאחר שכבר עשרים וששה או עשרים ושבעה סוסים נפלו תחתיו מכדורי צבא גיגליו, והחל לברוח. אך כמה שמהר דהר על סוסו החדש, היה

מי שדהר מהר ממנו. בוודאי ניחשתם שהיה זה לא אחר אלא המלך גיגליו, שצעק "עצור בוגד! עמוד והגן על עצמך. עמוד רודן, פחדן, מלך מזויף שכמותך!". ועם חרבו שהתארכה והתקצרה לפי הצורך דקר את פדללה בגבו.

כשפדללה ראה שאין לו ברירה הסתובב, ובקרדום ענק שהחזיק בידו, ושבו הכניע והרג כבר מאות אלפי חיילים, נתן מכה אדירה לגיגליו. אך למרות שהמכה פגעה ישירות בקסדה של המלך, לא גרמה לו כל נזק, כאילו שלא ניתנה בכלי מתכת, אלה בחבילת חמאה. הקרדום נשבר בידו של פדללה, וגיגליו רק צחק מהמאמצים חסרי האונים של האיש האכזר.

הכשלוך הרגיז את פדללה, ובצדק. הוא אמר לגיגליו: "אם כבר הנך רוכב על סוס-פלא ולובש שריון-פלא, מה תועלת להלחם בך. עדיף שאכנע לך מיד. אני מקוה שלא תכה אותי יותר. אינני יכול כבר להחזיר מכה".

גיגליו שקל את הדבר ושאל "האם הנך נכנע ומוסר את עצמך כשבוי, פדללה?"
"מובן שכן" ענה פדללה.

"האם אתה מוכן להכיר ברוסלבה כמלכת קרים-טאטריה ולהחזיר כל אוצרותיך שגזלת מהגבירה הזו?"
"אם אני מוכרח, אז מוכרח" אמר פדללה במרירות.

בינתיים הגיעו גם הקצינים של גיגליו וזה ציווה לאסור את פדללה. קשרו לו ידיים ורגלים מתחת לבטן סוסו, עם הפנים בכיוון הזנב, וכך הובילו אותו למחנה של גיגליו ושמו אותו בתא בו שהה קודם בנו בולבו.

במצבו הביש היה פדללה כנוע מאוד ולא דומה כלל לרודן הגאה כמו פעם. הוא ביקש עכשיו, בכל הרצינות והכנעה, לראות את בנו היקר, את בולבו החביב שלו. בולבו אמנם בא לבקר אותו, ואפילו לא בא בטענות על כך, שיום קודם מוכן היה פדללה להפקיר אותו למות. הוא דיבר עם אביו דרך סורגי הדלת ואפילו הביא לו סנדוויצ'ים מהארוחה החגיגית שהמלך ערך לציון נצחוננו האדיר.

בולבו, שהיה לבוש בהידור רב, אמר "לא אוכל להשאר אתך, אדוני, כי מגיע תורי לרקוד עם המלכה רוסלבה. הנה התזמורת כבר התחילה לנגן." ובולבו הלך לו, ופדללה אכל את ארוחתו בבדידות ובכבי חרישי.

שמחה גדולה שררה במחנה המלך גיגליו. נשפים, ריקודים, סעודות וכל מיני שעשועים. שיירת המלך, בדרכה הביתה, עברה עיירות וכפרים רבים, ותושביהם נצטוו להאיר את הרחובות והבתים, ולפזר פרחים על הדרך, וגם לכבד את הצבאות באוכל ובמשקאות. ותהיו בטוחים שאיש מהם לא העז לסרב לכך.

חיילי צבא גיגליו גם התעשרו, אחרי שלקחו לעצמם את השלל שנשדד קודם על ידי צבא פדללה. כולם יחד צעדו לבירת פפלגוניה, בלומבוֹדִינְגָה עם דגלים של המלך גיגליו והמלכה רוסלבה. הסרן הדזוף מונה לרב-אלוף וקיבל תואר דוכס. סמית וג'ונס היו לרוזנים. עיטור הדלעת של קרים-טאטריה ועיטור המלפפון של פפלגוניה חולקו ביד נדיבה לקציני וחיילי הגדודים. המלכה רוסלבה ענדה סרט עיטור המלפפון של פפלגוניה על בגד הרכיבה שלה,

והמלך גיגליו הופיע תמיד נושא את עיטור הדלעת של קרים-טאטריה על חזהו. וכולם הריעו להם, כמובן, בכל מקום בו עברו, כשהם רוכבים כך זה ליד זה. הם הוכרו כזוג הנאה ביותר - זה מובן מאליו - אך הם באמת היו כאלה, במיוחד שנראו כל-כך מאושרים. הם לעולם לא נפרדו במשך היום, ובוקר, צהרים וערב רכבו זה בצד זה, כשהם מנהלים שיחה מאוד אצילית ומנומסת.

נערו חצר המלכה העבירו אותה בערב למעונות שלה, בזמן שהמלך גיגליו, בליווי אנשי חצרו, סר לאכסניתו. הוסכם שהם יתחתנו מיד עם הגיעם לבירת פפלגוניה. להגמון של בלומבוֹדִינְגָה ניתנה הוראה להכין מיד את טכס הנישואין. את המסר העביר לו הדוכס הדזוף והוא גם העביר הנחיות להכנת הארמון המלכותי, אותו צריך היה לרהט ולצבוע מחדש.

בהזדמנות זו הדזוף עצר גם את גולמובוסו, ראש הממשלה לשעבר, והכריח אותו להחזיר את כל הסכום, מאתיים שבע עשרה מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני, שהנבל הנבזה גנב מאוצר המלכות. הוא גם עצר את וולורוסו ושם אותו בכלא (הוא הורד מכס המלכות כבר לפני זמן מה). וכאשר המלך לשעבר התלונן על מעצרו, אמר לו הדזוף "חייל חייב למלא את תפקידו, אדוני. הפקודות שלי הן לעצור אותך ולהכניסך לכלא יחד עם המלך לשעבר פדללה, אותו הבאנו הנה תחת שמירה קפדנית."

וכך שני המלכים לשעבר נאסרו לשנה אחת בבית הסוהר ואחר כך חויבו להצטרף למסדר נזירים פֶּלְגֶלְנְטִים - המביעים חרטה על חטאיהם על ידי סיגוף והלקאה עצמית. שם הם בילו בצום, הלקאה וסיגוף, וודאי התחרטו על הפשעים שלהם, הפרטיים והציבוריים כאחד.

גולמובוסו לעומת זאת נשלח לספינת עבדים בה לא הייתה לו כל אפשרות לגנוב שוב.

פרק 18

איך הגיעו כולם לעיר הבירה

הפיה בלקסטיק, אשר הודות לה המלך והמלכה קיבלו את כתריהם בחזרה, ליוותה את הזוג המלכותי בזמן המסע הביתה. היא הפכה את השרביט שלה לסוס פוני, רכבה לצידי הוד מלכותם, וחילקה להם עצות טובות ביותר. אינני בטוח האם המלך העריך את עצותיה של בלקסטיק במידה מספקת. הוא היה משוכנע שרק האומץ והתבונה שלו אפשרו לו להכניע את פדללה, ולעצותיה של הפיה התיחס במידת-מה של זלזול. היא הפצירה בו להתיחס בצדק לנתינים שלו, לא להטיל מסים מוגזמים, תמיד למלא הבטחות שנתן אי-פעם, ובסיכום - להיות מלך טוב בכל המובנים.

"מלך טוב, פיה יקרה!" קראה רוסלבה, "בוודאי שיהיה מלך טוב. להתכחש להבטחה! האם תוכלי לתאר לעצמך שגיגליו שלי יעשה דבר כזה! זה כל-כך לא דומה לו! לא, לעולם לא!" והיא הביטה בהערצה גדולה בגיגליו, בו ראתה אדם מושלם.

"למה הפיה נותנת לי עצות בלי הרף? אומרת לי איך לנהל את הממשל ולשמור הבטחות? האם היא מניחה שאין לי די שכל ושאני חסר כבוד?" אמר גיגליו "סבורני שהיא קצת מגזימה בהערכת מעמדה".
"אל תדבר כך, גיגליו היקר" אמרה רוסלבה "אתה יודע הרי שבלקסטיק היתה תמיד טובה אלינו, ואיננו צריכים להעליב אותה".

אבל הפיה לא הקשיבה לדברי גיגליו, אלא עברה לסוף השיירה, שם רכב בולבו על חמור. מצב רוחו היה טוב וכל החיילים חיבבו את אדיבותו, עליזותו וטוב-לבו. הוא השתוקק מאוד לראות את אנג'ליקה שלו ושוב חשב שאין בעולם יצור יפה ממנה. מובן שבלקסטיק לא סיפרה שנראה לו כך רק הודות לורד-הפלא שאנג'ליקה החזיקה לאחרונה בשערותיה. הפיה, שיכלה לעוף על השרביט שלה אלפי קילומטרים בשניה, העבירה מסרים בינו לבין אנג'ליקה וגם סיפרה לו דברים טובים עליה, כי הצרות והתלאות שעברו על אנג'ליקה שינו מאוד את אופייה לטובה. כאשר השיירה המלכותית הגיעה כבר לתחנה האחרונה לפני הבירה בלומבודינגה, ראו שם כרכרה שממנה קפצה אנג'ליקה. היא התעכבה רק לשניה כדי להשתחוות קלות בפני הזוג המלכותי, מיהרה לבעלה ונפלה לזרועותיו. היא הביטה רק בבולבו, שהיה נראה לה יפה ביותר, הודות לטבעת הפלא שענד. והיא עצמה נראתה יפה

ביותר בעיני בולבו, הודות לורד שבשערותיה.

בבלומבודינגה הכינו כבר ארוחה מפוארת בה השתתפו כל הידידים, ההגמון, הדוכס הדזוף וגם הרוזנת גרופנוף. הפיה בלקסטיק ירבה ליד המלך גיגליו ולצידה אנג'ליקה ובולבו. כל פעמוני העיר צלצלו לאות שמחה והאזרחים ירו באויר לכבוד הזוג המלכותי.

"מה גרם לגרופנוף הזקנה להתלבש בצורה מוזרה כזו, כמה שהיא נראית מגוחכת" לחש גיגליו לרוסלבה "האם הזמנת אותה להיות נערת ליווי בחתונה?"

כי לגרופ, שישבה ליד ההגמון, היה באמת מראה מוזר. היא לבשה שמלה לבנה עם תחרה, זר ורדים על הפאה הנוכרית שלה, צעיף מלמלה על פניה וענק פנינים על צווארה. היא הביטה במלך בתאווה כה גדולה שזה ממש פרץ בצחוק.

"השעה אחת-עשרה" אמר גיגליו "רבותי, אנו חייבים לזוז. צריך להגיע לכנסיה לקראת שעת הצהריים".
"ואז אהפוך לאיש המאושר ביותר בכל הממלכה" אמר גיגליו תוך קידה לרוסלבה המסמיקה.
"הו, גיגליו! הו, מלכי היקר!" קראה גרופנוף "סוף-סוף הגיע הרגע המאושר".
"מובן שהגיע" אמר המלך.

"ואני אהפוך לכלה המאושרת של גיגליו הנערץ שלי" ממשיכה גרופ "תנו לי קצת מלחי הרחה כי תכף אתעלף משמחה".

"את הכלה שלי??" נהם גיגליו.

"את רוצה להתחתן עם הנסיך שלי?" צעקה רוסלבה.

"שטויות, האשה הזו השתגעה!" צועק המלך, ועל פני כולם סביב נראו ביטויי הפתעה, או השתוממות, או גיחוך, או תמיהה.

"מי אם לא אני!" צועקת גרופנוף "האם אמנם המלך גיגליו הוא איש כבוד? האם קיים בפפלגוניה דבר דמוי צדק? רבותי, אדון הגמון, האם הנסיך גיגליו לא הבטיח לשאת את ברברה שלו? האם אין זו חתימתו? האם הנזיר הזה לא מוכיח שהוא שלי, רק שלי?"

והיא נותנת להוד מעלתו ההגמון את הנזיר עליו חתם הנסיך, כשהיא ענדה את טבעת הפלא והוא שתה יתר על המידה. ההגמון הזקן הרכיב את משקפיו, וקרא בכל רם: "זאת לתעודה, כי אני גיגליו, הבן היחיד של סאווי, מלך פפלגוניה, מבטיח לשאת לאשה את ברברה גריסלדה, רוזנת גרופנוף המקסימה, אלמנתו של ג'נקינס גרופנוף

המנוח.”

”המ...המ...” אומר ההגמון. ”המסמך הזה הוא אמנם... מסמך, אבל...” הוא מוסיף ”...החתימה היא שונה מזו של הוד מלכותו”. ואמנם מאז לימודי בבוספורו גיגליו שיפר ללא היכר את הכתיב שלו.
”האם זו חתימתך, גיגליו” שואלת הפיה בלקסטיק בפנים חמורות.
”כ-כ-כ-כ” אומר גיגליו ”לגמרי שכחתי על כך, אבל את לא יכולה לחייב אותי, נבזה זקנה שכמותך. מה תרצי כדי לשחרר אותי מההתחייבות הזו - הי, עזרו למלכה - הוד מלכותה התעלפה...”

”הורידו לה ראש”	} זעקו יחד	הדרוץ הפזיז.
”שחטו את הזקנה”		סמית הנלהב.
”זרקו אותה לנהר”		וג'ונס הנאמן.

אך גרופנוף כרכה את זרועותיה סביב צווארו של ההגמון וזעקה ”צדק, צדק, אדוני. צדק אני רוצה” בקול כל-כל חריף שכולם השתתקו.

נערות החצר הובילו את רוסלבה למעונה. תדמו לכם את המבטים העצובים שגיגליו זרק אחריה, אחרי היופי, היוקר, השמחה והכל וכל שלו, כשבמקומה עלול היה לקבל את גרופנוף המפלצתית, ששוב צרחה ”צדק, צדק”.
”אולי תקחי את הכסף שגנב גלומבוסו” אמר גיגליו ”מאתיים ושמונה-עשר מיליון או משהו כזה. זה סכום מכובד”.

”אקח את זה גם כך, וגם אותך” אמרה גרופנוף.

”נוסיף גם את תכשיטי הכתר” מציע גיגליו.

”אענוד אותם ממילא לצד גיגליו שלי”.

”חצי, שלושה רבעים, חמש ששיות, תשע עשיריות מממלכתי?” שאל המלך הרועד מעצבנות.

”מה לי כל אירופה בלעדך, גיגליו שלי!” עונה גרוף ומנשקת את ידו.

גיגליו מושך את ידו וצועק ”לא, לא אוכל, לא אעשה - קודם אוותר על הכתר”.

”יש לי נכסים משלי, חביבי” אומרת היא ”ואיתם אני מוכנה לחיות גם בבית צנוע - רק איתך!”

גיגליו כמעט השתגע מרוב כעס ”לא אתחתן איתה” אמר, ”הו, פיה, פיה תני לי עצה!” ומביט בפנים חמורים על בלקסטיק.

”למה הפיה נותנת לי עצות בלי הרף? האם היא מניחה שאני חסר כבוד?” אומרת הפיה, כשהיא מצטטת את

דבריו של גיגליו עצמו. היא זרקה מבט מלא חומרה בפניו, והוא הרגיש כי אין לו כל מילוט מפניה.

”טוב, ההגמון”, אמר בסוף גיגליו בקול כה רועד עד שהוד מעלתו נדהם “הפיה הביאה אותי לשיא האושר וכעת נתנה לי ליפול לעומק היאוש. אם עלי לאבד את רוסלבה, לפחות יישאר לי הכבוד שלי. קומי, רוזנת ונתחתן. אוכל לעמוד בדיבורי ולמות אחר-כך”.

”הו, גיגליו היקר” זועקת גרופנוף “ידעתי שאוכל לסמוך עליך. ידעתי שהנסיך הוא איש כבוד. כנסו לכרכרות גברות ואדונים, נסע מיד לכנסיה. ואשר למוות - תשכח מהר את המשרתת, המדמה לעצמה כמלכה. אתה תחיה, תנוחם על ידי ברברה שלך, היא תהיה המלכה ולא מלכה - אלמנה!”

היא נשענה על זרועו של גיגליו ובחיוך רחב, בארשת פנים מתועבת ביותר סחבה אותו לכרכרה שעמדה להסיע את גיגליו ורוסלבה לכנסיה.

שוב ירו התותחים, צלצלו פעמונים והעם זרק פרחים על הדרך בה עברו החתן והכלה המלכותיים. גרוף הביטה מחלון הרכב המוזהב, חייכה ונפנפה בידה, פוי, המפלצת המתועבת!

פרק 19

וכאן אנחנו בפרק האחרון של סיפורנו

ההצלחות והאסונות הרבים שבחייה חישלו את הנסיכה רוסלבה ונתנו לה חוזק נפשי רב. היא התעוררה מהעלפון הודות למלחי הרחה, אותם הפיה בלקסטיק החזיקה תמיד בכיסה. אך במקום לבכות, להאנח ולמרוט שערות מראשה או להתעלף שנית, כפי שנשים רבות היו עושות, רוסלבה זכרה כי היא חייבת לשמש דוגמה ומופת לאזרחיה. ולמרות שהיא אהבה את גיגליו אהבה רבה, החליטה, כפי שאמרה לבלקסטיק, לא להתערב בינו לבין הצדק, או לגרום לו לשבור את הבטחתו.

“אינני יכולה לשאת אותו, אך אוהב אותו תמיד” אמרה רוסלבה לפיה “אלך ואהיה נוכחת בחתונה עם הרוזנת, ואאחל להם אושר מכל לבי. וכשאחזור הביתה אחפש מתנה נאותה למלכה. למשל יהלומי הכתר, שהם יפים מאוד, אך לי אין בהם כל תועלת. אמשיך לחיות בודדה ולא נשואה כמו המלכה אליזבט, וכאשר אמות אוריח את הכתר לגיגליו. בואי, פיה יקרה, אלך להפרד סופית ממנו ואחר-כך אחזור לממלכתי”.

הפיה נישקה לרוסלבה ברגש רב ואחר-כך הפכה את שרביט הקסם שלה לכרכרה מפוארת, רתומה לארבעה סוסים, עם רכב, עוזר-רכב ושני משרתים. היא נכנסה לכרכרה יחד עם רוסלבה, שהזמינה גם את אנג'ליקה ובולבו והם הצטרפו לשיירת החתונה. בולבו הצטער מאוד על עצבותה של רוסלבה וניסה לנחם אותה. המלכה רוסלבה התרשמה מאוד מביטויי האהדה של בולבו והבטיחה להחזיר לו את אחוזות פדללה אביו, ואפילו למנות אותו לנסיך והאביר הראשי של קרים-טאטריה.

כמו במדינות רבות אחרות, כך גם בפפלגוניה נהוג היה שלפני הטכס בכנסיה הזוג הצעיר חותם על הסכם נישואין בנוכחות השופט הראשי וראש העיר. אך מאחר שהארמון המלכותי היה עדיין בשיפוצים ומלא צבע טרי, הוחלט שהזוג החדש ישתכן זמנית במעון הנסיכים, הבנין בו גרה פעם משפחת וולורוסו, עוד לפני ששדדו את הכתר, וכאשר נולדה להם אנג'ליקה. לכן השיירה נסעה לשם.

בהגיעם למקום יצאו כולם מהרכבים ונעמדו בצד. רוסלבה, שנתמכה על ידי בולבו נעמדה קרוב למעקה בכדי להעיף מבט אחרון על גיגליו אהובה. בלקסטיק, כמנהגה, התעופפה דרך חלון הכרכרה ונעמדה קרוב לדלת הארמון.

גיגליו, מלווה בכלתו המגעילה, עלה במדרגות הכניסה כאילו עולה לגרדום. הוא זרק מבט זועף בבלקסטיק - הוא כעס עליה מאוד, כי סבר שהיא אשמה במצוקתו.

גרופנוף שהרגישה בפיה, נזפה בה: "לכי מכאן, מה ענייניך פה, למה לך לתקוע את אפך לעניינים של אחרים?" "האם את נחושה בדעתך לאמלל את האיש הצעיר הזה?" שאלה בלקסטיק.

"להתחתן איתו? כן! ומה זה עניינך? ואל תפני ב'את', למלכה!" צעקה גרוף.

"ולא תקחי את הכספים שהציע לך, בכדי לשחררו?"

"לא! לא! בשום אופן לא!"

"ולא תשחררי אותו למרות שאת יודעת, כי

קיבלת את חתימתו בעורמה וזיוף?"

"איזו חוצפה! שוטרים, עצרו את האשה

הזו!" זעקה גרוף. כמה שוטרים קפצו אליה,

אך נפנוף השרביט של הפיה הפך אותם

לפסלי אבן.

"לא תקחי שום דבר בתמורה להבטחתו

לשאת אותך לאשה?" שאלה בלקסטיק "אני

שואלת בפעם האחרונה!"

"לא" רקעה ברגל גרופנוף "אני רוצה את

בעלי, בעלי, בעלי שלי!"

"אז קבלי את בעלך!" ובלקסטיק צעדה

קדימה ונגע בשרביט באפו של מקוש-הדלת.

כאשר השרביט נגע בו, האף של הדמות על

הדלת התחיל להתארך, הפה נפתח עוד יותר

רחב, והוציא נהימה איומה. העינים בפרצוף התגלגלו, ידים ורגליים התישרו והתארכו ופתאום מקוש-הדלת הפך

לדמות במדי משרת צהובים, גבוה כשני מטר. הברגים שהחזיקו אותו לדלת השתחררו לפתע, וג'נקינס גרופנוף

בעצמו עמד במלוא קומתו לפני הדלת, עליה היה תלוי כעשרים שנה!

"האדון לא בבית!" זעק ג'נקינס כהרגלו הישן והגברת ג'נקינס, זו גרופנוף הוציאה קול מוזר "פלופ" והתמוטטה כליל.

איש לא שם עליה לב יותר כי כולם צעקו, "הוררה, הוררה!" "יחי המלך והמלכה", "מי ראה אי-פעם דבר כזה?", "לא, לעולם, לעולם", "יחי הפיה בלקסטיק".

הפעמונים החלו לצלצל פעימות כפולות. התותחים רעשו וירו בלי הרף. בולבו התחבק עם כולם. השופט הראשי העיף את פיאתו הנוכרית אל-על וצעק כמו משוגע. הדזוף הדוכס חיבק את ההגמון והתחילו ביחד לרקוד מרוב שמחה.

וגיגליו? אני משאיר זאת לכם לנחש מה עשה. ואם תחשבו שנישק את רוסלבה פעם, פעמיים, שלוש - עשרים אלף פעם, נדמה לי שלא תטעו הרבה.

ואז ג'נקינס גרופנוף פתח את דלת הארמון, כפי שהיה רגיל, וכולם נכנסו וחתמו כעדים ואחר כך נסעו לכנסיה, לחתונה של הזוג המלכותי.

והפיה בלקסטיק התעופפה על השרביט שלה, ולא שמעו עליה יותר בפפלגוניה.

וכאן תם סיפורנו.

